ДО 45-РІЧЧЯ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

Для кого день народження.

перець

№ 4 (495). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1963

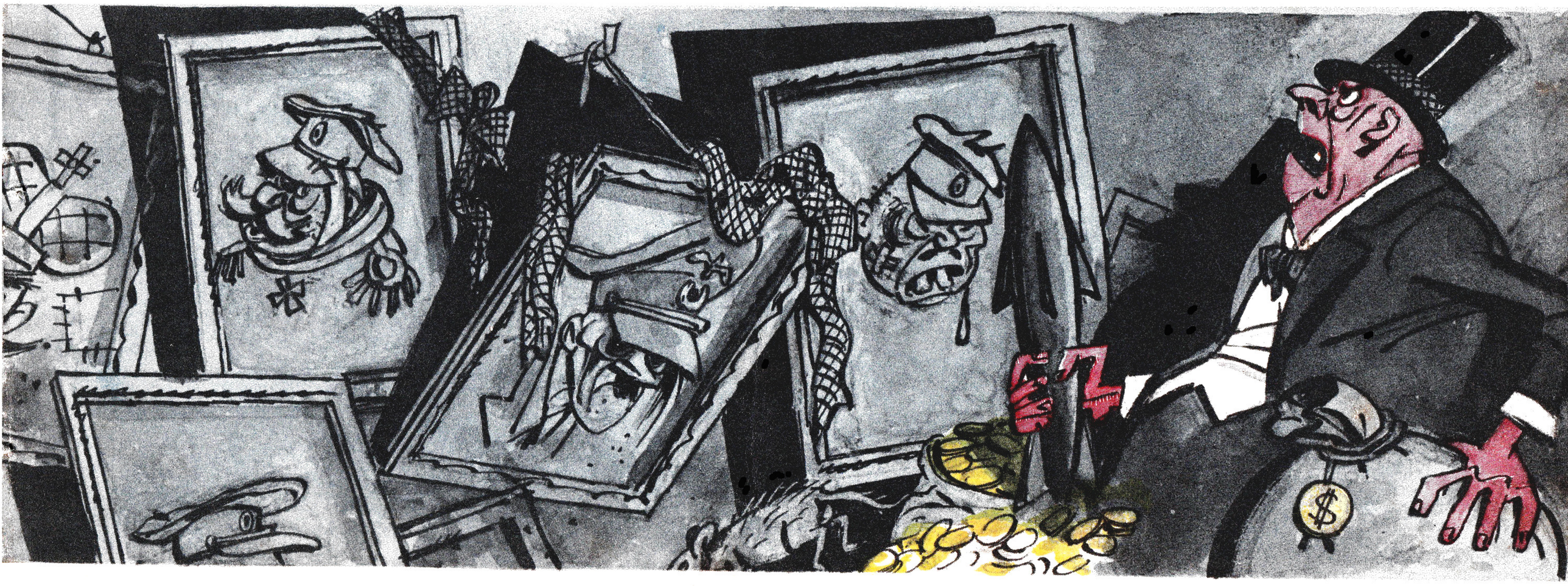

А для кого і поминки.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

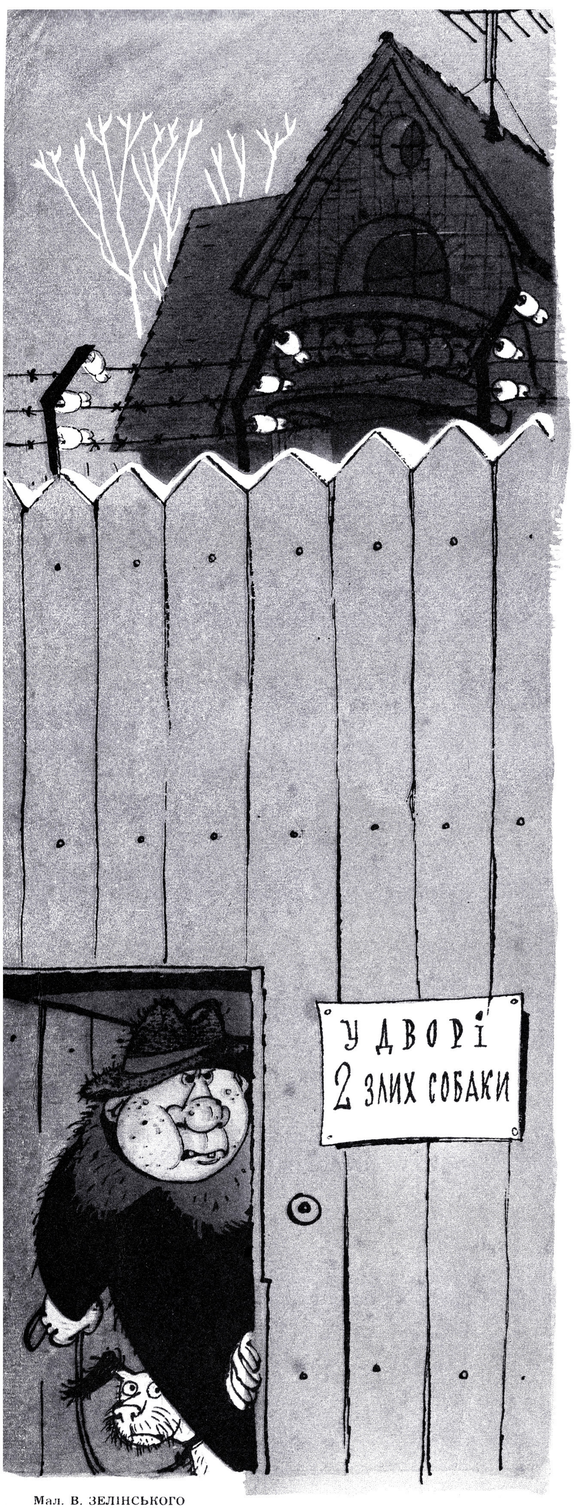

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РОЗСОБАЧИВСЯ

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

Спорт називають еліксиром молодості. Лікарі давно вже прийшли до такого висновку.

І справді — спорт творить чудеса. Це довели у Донецьку. Тамтешнє спортивне керівництво вирішило провести змагання на першість області з волейбола серед команд «старичків», складених з наукових працівників вищих учбових закладів.

Завідуючий спортивною секцією Горлівського педінституту П. І. Михайлов особисто комплектував грізну команду. До її складу увійшли завідуючі кафедрами і навіть сам ректор інституту.

Науковців привезли у Донецьк, зареєстрували, як годиться, у мандатній комісії, роздягли до трусиків і... тут сталося чудо.

На волейбольний майданчик вибігли спритні юнаки, які ще тільки вчилися користуватися електробритвою. Вони майстерно «різали» м'ячі, а дівчата кидали на юних красенів закохані погляди. Кожен із гравців помолодшав принаймні наполовину! Правду кажуть, що спорт — це сила, здоров'я, молодість!

Але секрет цього дивного омолодження розкрився. Професорів та викладачів роздягли до трусиків і посадили на лаву. На цій лаві вони й «грали» три доби з перервами на перекури та сон. Вони грали роль «гробів» (так серед спортсменів називають тих, кого включено у заявку, а грають за них інші).

Отже, чуда, власне, не сталося. Вередливі «гроби» почали вимагати назад свої штани. Але спортивне начальство порадило їм мовчати, бо, мовляв, в умовах змагань передбачено розиграш першості серед науковців інститутів, а раз передбачено і їх зареєстровано, то «мовчи та диш». Кінець кінцем, спорт робить чудеса!

Науковці з властивою їм обережністю визначили це чудо, як безпринципне окозамилювання. Ми до цього визначення ще б додали: безпардонне знущання.

В. ВАГАНОВ,
зав. кафедрою англійської філології.

м. Горлівка.

ВАКУЛКА ВЕДЕ ВОГОНЬ

Тільки-но розвидниться, як на вулицях Знам'янки лунає:

— Трах, бах!.. Гав!.. Ой!..

— Знову Вакулка наступає, — кажуть матері, поспішно заганяючи дітей з вулиці в двір.

А увечері, коли маленькі діти довго не лягають спати, матері лякають їх: «Спіть, бо покличу Вакулку з рушницею».

Діти не раз уже бачили, як той дядя стріляв собак, і їм робиться страшно. Вони затихають. Починають дрімати й засинають. Але сплять малі тривожно — видно, їм Вакулка сниться...

Як відомо, винищення бродячих собак у містах відстрілом заборонено. Але в Знам'янці Вакулка веде вогонь. А коли хто з мешканців почне соромити його, він спокійно відповідає: «У мене на це є дозвіл самого начальника райвідділу охорони громадського порядку т. Ткача».

П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка,
Кіровоградської області.

Виставка Ширнетреба

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

ВЕЛОСИПЕДНІ ГОНКИ на приз Дошки знатного бракороба відбулися на Полтавській базі «Укроптспортторг» На старт вийшло 228 дитячих велосипедів (вартість одного 14 крб.). Керуючий базою В. П. Кобушко загнав ті велосипеди у грязюку і там заморозив. Тепер велосипеди успішно іржавіють. Сидіння їх вкрилися пишною цвіллю, спиці поламані. Є всі підстави гадати, що В. П. Кобушко завоює почесний приз.

ФІНАЛЬНА ЗУСТРІЧ між давніми суперниками Якістю і Браком відбулася у грудні минулого року на Переяслав-Хмельницькій швейній фабриці. Ця зустріч мала вирішити, кому ж бути чемпіоном. Слід сказати, що Якість виступала у поганій формі — у жіночих плащах місцевого виробництва. Як відомо, рукави у цих плащах вшиті з величезними відхиленнями; шито їх не тільки білими, а й нитками усіх кольорів сонячного спектру. Словом, фабрика випускає такі неоковирні плащі, що судді мимоволі плутали, де Якість і де Брак.

Зустріч проходила при явній перевазі Браку. Він легко поклав Якість на обидві лопатки. Рахунок бракованих плащів говорить сам за себе — 2221 : 0 на користь Браку.

ПОТРІБНА ШКРАБАЧКА

Виставкомові «Виставки ширнетреба» стало відомо, що на Миколаївській кондитерській фабриці, де директором Синченко А. Г., загортають цукерки в папір дуже низької якості.

Папір той прилипає до цукерок так, що ніяка сила його не відірве.

Важко встановити, де кінчається папір, а де починається цукерка. Вони — навіки разом.

Драже цієї фабрики своїм кольором дуже нагадує ті пілюлі, якими лікують запалення жовчного міхура.

Безперечно, експонати, виготовлені миколаївськими кондитерами, викличуть інтерес серед відвідувачів виставки. Але хотілося б порадити директорові фабрики т. Синченку друкувати на обгортках інструкцію, як краще обдирати їх з цукерок.

Або ще краще: до кожної цукерки безплатно додавати спеціальну шкрабачку.

МОЖЕ БУТИ ВИБУХ

Коли на нашу виставку прибули пляшки з продукцією Сенчанського харчокомбінату (Полтавщина), де директором т. Потришко, працівники виставки вирішили, що в пляшках міститься оцет. За своїм смаком рідина дуже нагадувала саме оцет, але етикетки на пляшках спростовували смакові якості рідини і доводили, що в пляшках ситро.

— Чому вірити? Етикетці чи смакові? Де виставляти сенчанську продукцію? На тому стенді, де бракований оцет, чи на тому стенді, де браковане ситро?

Довго б точилися такі дебати, коли б на той час на виставку не надійшла продукція Надвірнянського харчокомбінату (Івано-Франківська область), де директором т. Шихман.

— Стривайте, і тут якась рідина! Етикетка каже, що це ситро!

— Воно більше схоже на шампунь.

— А може, це засіб для вирощування волосся?

— Ні, ситро!

— А що як змішати сенчанське ситро з надвірнянським ситром? Яка станеться хімічна реакція? Вибуху не буде?

Може статися вибух. Вибух обурення споживачів.

Дошка заслужених Бракоробів

ІЛЮХІН
ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ
та
КОЛОМІЄЦЬ
МИКОЛА ІВАНОВИЧ

ПЕРШИЙ (ПРАВОРУЧ) — ДИРЕКТОР ГОРЛІВСЬКОЇ ФАБРИКИ БАЯНІВ. ДРУГИЙ (ЛІВОРУЧ) — ІНЖЕНЕР ПО ЯКОСТІ БАЯНІВ.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ ДОБИЛИСЯ ПРАВА КРАСУВАТИСЯ НА НАШІЙ ДОШЦІ. ЩЕ У ВЕРЕСНІ МИНУЛОГО РОКУ ДОНЕЦЬКА ІНСПЕКЦІЯ ПО ЯКОСТІ ТОВАРІВ ЗАБРАКУВАЛА ПАРТІЮ БАЯНІВ Й ЗАПРОПОНУВАЛА КЕРІВНИКАМ ФАБРИКИ ЛІКВІДУВАТИ БРАК. ПІСЛЯ ТОГО ІНСПЕКЦІЯ ЩЕ ТРИЧІ ПОБУВАЛА НА ФАБРИЦІ Й ЩЕ ТРИЧІ ПРОПОНУВАЛА ЛІКВІДУВАТИ БРАК. ПОТІМ КОМІСІЇ НАБРИДЛО ТОВКТИ ВОДУ В СТУПІ І ВОНА ЗАБОРОНИЛА МАГАЗИНАМ ТОРГУВАТИ БРАКОМ. ТЕПЕР БАЯНИ ГОРЛІВСЬКОЇ ФАБРИКИ ТА ЇЇ КЕРІВНИКІВ МОЖНА ПОСТІЙНО БАЧИТИ ТІЛЬКИ НА НАШІЙ ВИСТАВЦІ.

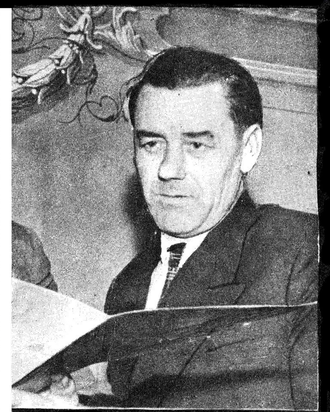

Американська кінокомпанія «Юнайтед Артістс» випустила на екрани кінофільм «Тарас Бульба». У фільмі спотворено образи твору і перебріхано ідейну суть його. Ця пошлятина є безпардонним глумом над творчістю великого Гоголя.

Мал. БЕ-ША.

Якою могла б бути рецензія Тараса Бульби на одноіменний голлівудський фільм.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

ПОГАНКИ

БАЙКА

Незадачливим абстракціоністам та всяким іншим невдалим витівникам.

Після дощу, як день удавсь погожий,
І сонце розлило
І сяйво і тепло,
Василик враз розцвів, як пишна рожа:
— Татусю, ідемо в байрак?
Ти ж обіцяв по губи... Так?
Пішли вже з кошиками люди...
«Як, сину, обіцяв, то так і буде!»

Назбираним грибам забув вже батько й лік,
А син поганок кошик приволік.
Ще й хвалиться: — Гарненькі! Височенькі!
От дома поїмо! Мабуть, смачненькі? —
Сміється батько: — «От дурненьке!
Та то ж поганки! Трутина!
Поїж таких — могила — путь одна!»
В рів кошик вивернути хоче.
Син не дає. Сліз повні очі:
— Не дам! Мої! Я сам збирав,
Одну до одної старанно добирав;

В сусідського Едварка трошечки украв,—
Едвар хвалив — немає кращих в світі.
Якщо отрута це — я сам в одвіті.
Не вам боліть: як, що нам готувать!..
«Е, ні! — говорить батько.— Смішки!
За вами, малишня, ой треба пильнувать!
Вам волю дай — наварите лемішки!..»
Син не дає поганки кинуть в рів,
Аж поки по руках
— Трах-бах! —
Татусьо мало не огрів.

Якщо таке не слуха батьківської ради,
Поганки в рот сує, мале — дурне,
Єй, по руках ударити не вадить.
Як виросте — удячно спом'яне,
Бо сам тоді і знатиме й побачить,
Що — погань, що — гриби добрячі.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

Після вилазки в райський куточок.

— Знову води немає... Так нечистими і залишимось.

— От чортяка! Живе, як у раю!

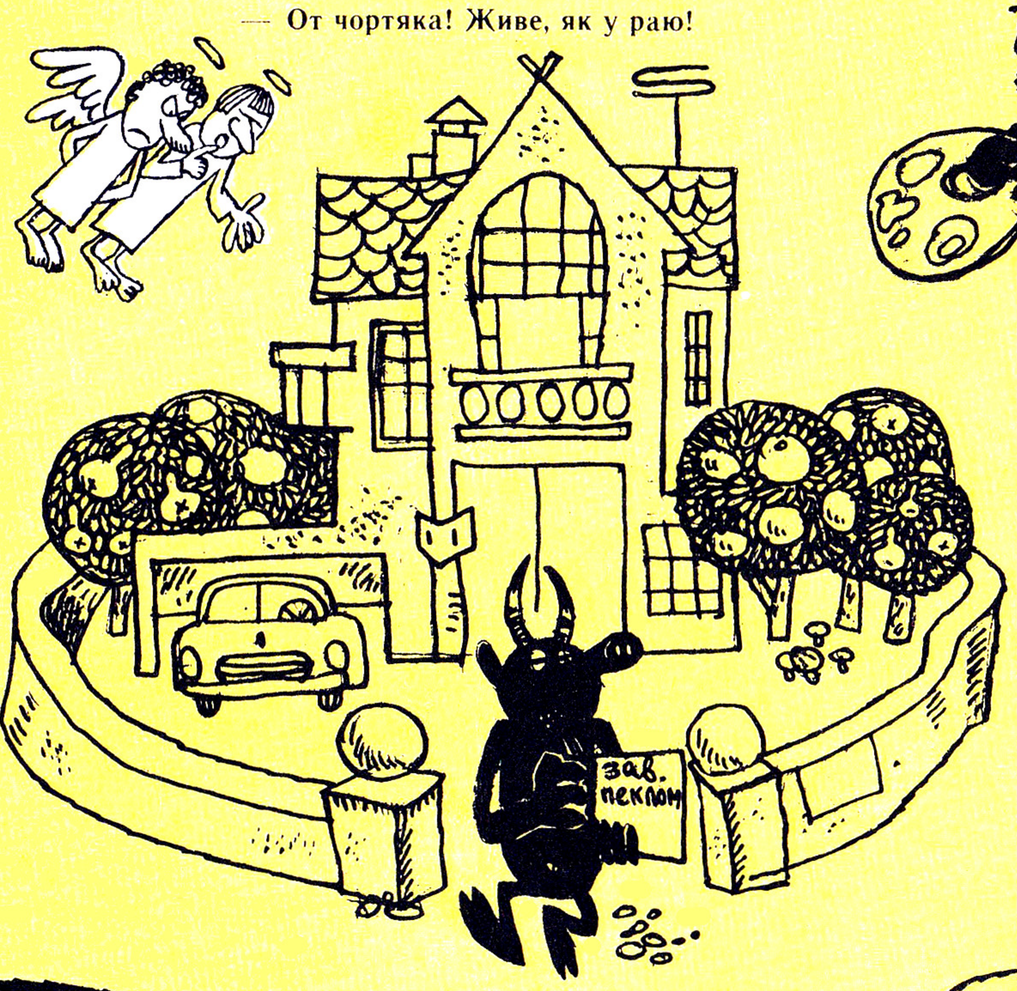

— Що це він робить?
— Малює якесь чортовиння!

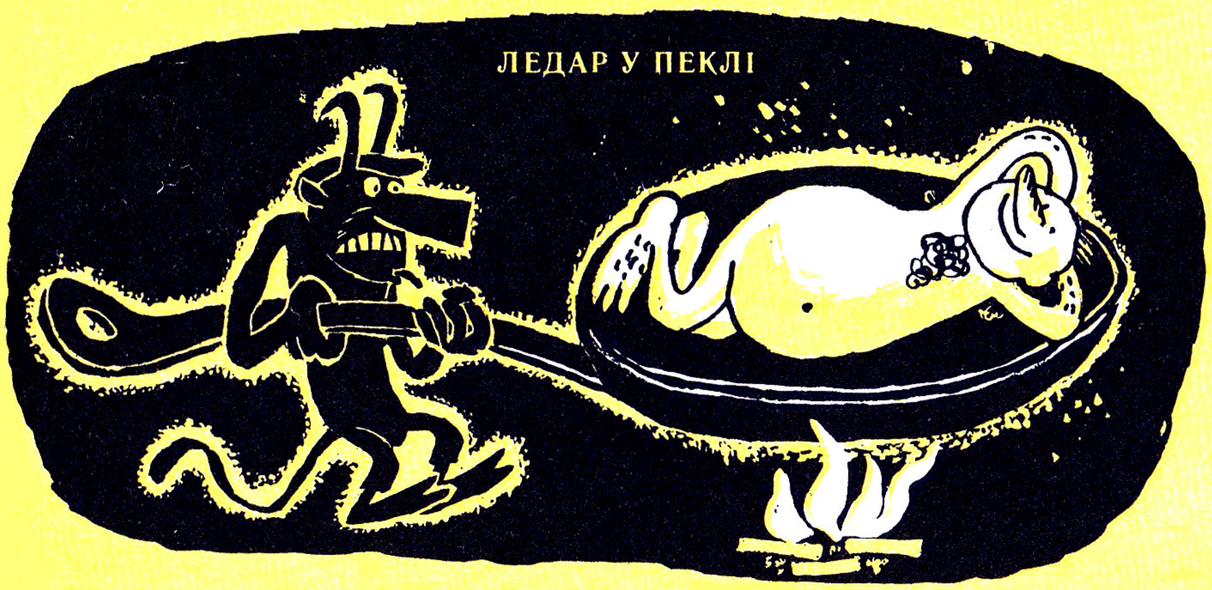

— От ледащо, на другий бік ліньки йому повернутися!..

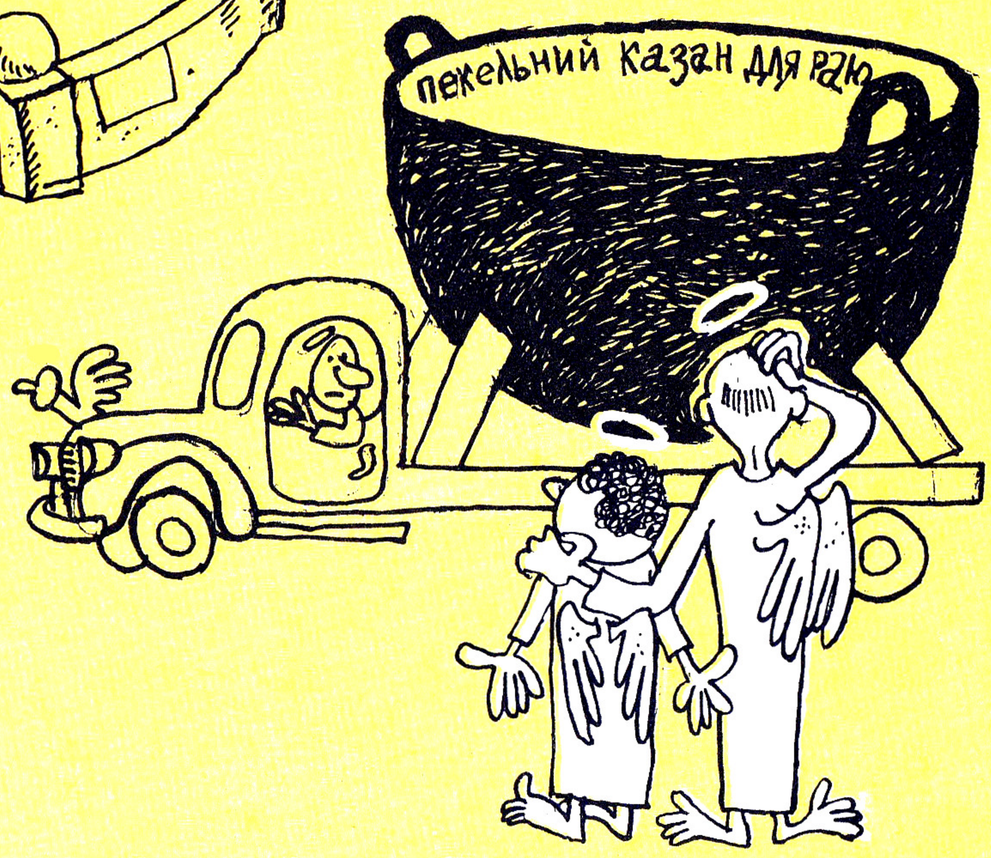

— О господи! Знову в небесній канцелярії щось наплутали.

ГРАБІЖНИК

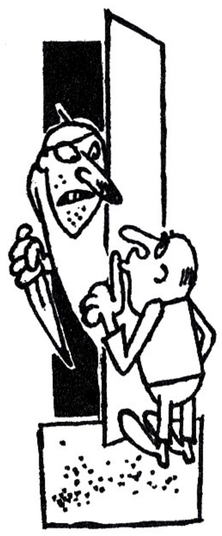

У двері постукали. Я відчинив їх швидко, але тихо. Однак, у ту ж мить відскочив од них, бо дістав добрячого стусана.

У коридорі стояв тип, що нагадував Алі Бабу.

— Руки вгору! — гаркнув він, замахуючись здоровенним ножем.

— Тихше! — благально прошепотів я.— Розбудите дитину. Вона щойно заснула. Заходьте, я зачиню двері, тут протяг...

Він слухняно попрямував за мною, але в кімнаті негайно перейшов до діла.

— Гроші або життя! — прошепотів він із присвистом.

— Не хвилюйтеся, заради бога. Благаю вас! У хлопчиська диявольський чуйний сон,— намагався я вгамувати гостя.

— А чого мені хвилюватися? Це ж я грабую тебе, а не навпаки! — кип'ятився Алі Баба.

— Самі винні. За грішми приходять після першого, після зарплати, а сьогодні двадцять сьоме. Звідки я візьму вам грошей! Але, заради бога, тихше, тихше! — благав я його.

— Чого це ти так трусишся над своїм цуценям? Моя стара вкладає нашого за п'ять хвилин. Хлопчисько безпробудно спить до самого ранку.

— Розумієте, дружина поїхала у відрядження, а мені бракує досвіду. Дві години я морочився з ним.

— А випити перед сном ти йому дав? — із знанням справи запитав нічний гість.

— Хіба це допоможе? — зітхнув я.

— Ще б пак! Якщо я перед сном не перехилю чарчини, половину ночі, кручуся з боку на бік, не можу заснути. А дитині треба дати чаю або молочка...

— Знаєте, мені дуже прикро, що в мене немає грошей. Може, візьмете наші зимові пальта? Однаково, скоро літо, якось обійдемося...

— Хіба я дурень? — промимрив він.— Щоб узавтра на товкучці засипатись! Я тільки гроші беру.

— Тоді, може, зачекаєте? Я зайду до сусідів позичити хоча б сто злотих.

— Не турбуйся, зараз я сам до них завітаю... А чаю дитині дай, бо не засне,— навчав мене він, виходячи навшпиньках у коридор. Я проводжав його. Вже у дверях він нахилився до мого вуха і просичав останні поради: — А найголовніше — не купати, бо спить погано, ще й потіє... Ну, добре, зачиняй двері та йди чай кип'ятити... Можливо, я ще заскочу дізнатися, як у тебе справи... Бувай!

Зачиняючи двері, я почув грюкіт та брязкання ключа у дверях сусідів.

Я повернувся до кімнати радий, що крик не збудив сина. Сусіди теж порядні люди, і перед зарплатою їм нема чого хвилюватися й лякатися бандитів. Там теж все обійдеться без зайвого галасу. Як не кажіть, а мені дуже пощастило, що поблизу не живуть розтратники.

Діти можуть спати спокійно!

Єжі ЯСИНСЬКИЙ.

Переклад з польської.

Гумовий володар

Історія стародавнього світу вельми щедра на різні дивовижні історії.

— Одна з них — історія «кам'яного колоса Мемнона», воздвигнутого на честь якогось єгипетського фараона.

Тисячі років височіла велетенська статуя, мовчки, з кам'яною байдужістю споглядаючи білий світ.

І раптом — заговорила. Почала подавати якісь звукові сигнали.

Розуміється, зразу ж об'явилися люди, що пустили на весь світ поголос про чудо.

Та знайшлися й інші, які переконливо розтлумачили суть чуда. Виявляється, після землетрусу в камені утворилася тріщина, а вітер, гуляючи, проривався через неї, і камінь починав звучати.

Коли тріщину замазали,— камінь замовк. Позбавили його, так би мовити, права голосу...

Вислухавши історію стародавньої статуї, Іван Петрович Корх — начальник станції Березань — зневажливо махнув рукою.

— Подумаєш!.. — сказав він. — У нас не Єгипет, а отих кам'яних колосів теж вистачає. І вони, щоб ви знали, не звучать, а ревуть-стогнуть не своїм голосом! І не де-небудь, а тут таки, на нашій станції. Ось, прошу.

Начальник станції пройшов з нами кілька сот метрів од вокзалу і, показуючи перед собою, спитав:

— Що ви бачите по цей бік колії?

— Бачимо гору.

— А ви чимось ударте по цій горі. От хоч би цією залізякою.

Ударили. Гора відповіла лунким дзвоном.

Тоді начальник показав на другий бік колії.

— А там що бачите?

На фоні синього неба так само вимальовувалася висока гора. На удар вона теж відгукнулася таким же лунким дзвоном.

— Тепер прислухайтесь, прошу, — запропонував наш провожатий.— Ви щось чуєте?

Вітер, шугаючи поміж кам'яних брил, доносив звуки, що нагадували якийсь стогін.

— То стогнуть грошики! — пояснив залізничник.— Десятки, сотні, тисячі державних карбованців, втелющених у ці кам'яні гори.

Ми здивувалися.

— Та це ж мінеральні добрива,— сказав він.— Їх треба було давно вже по ланах розсіяти, внести в грунт, щоб шуміли урожаєм, а не бовваніли кам'яними горами...

І начальник станції розповів невеселу історію, звідки взялися тут сотні тонн каїніту, фосфорного борошна та калійної солі. Їх ще в 1961 році закупили радгоспи ім. Войкова та ім. Черняхівського. Доставили сюди, розвантажили отут недалеко від колії і забули про них. А потім почалися дощі, упав сніг. Потім ударила відлига, за нею знову дощі, сніги... Каїніт, борошно і сіль зліпилися в такий пиріг, що тепер його ні зубами не вкусиш, ні ломом не вколупаєш, ні екскаватором не вгризеш.

Після такого зберігання та «спікання» ці кам'яні пироги уже й не варті того, щоб об них ламали зуби: добриво втратило свої властивості. Єдине, на що ця маса може бути придатною,— це на скульптурні портрети Григорія Петровича Бойка — директора радгоспу ім. Черняхівського — та Василя Єгоровича Наконечного — директора радгоспу ім. Войкова.

Дуже міцні і монументальні вийшли б портрети! Було б хоч на що бухгалтерам списати збитки.

А проте, навіщо списувати?

Хіба не краще зробити так, як зробив Іван Макарович Юшко — голова колгоспу ім. 1 Травня (с. Плесецьке, Васильківського району, Київської області).

У нього теж чимало того мінерального добрива зібралося на залізниці. Воно теж, пролежавши з 1959 року на станції Мотовилівці, втратило всі свої корисні якості.

Що ж його було робити?

Дуже просто! Треба тільки розписатися у начальника станції, що ти прийняв у нього вантаж, і навіки забути про нього. А в колгоспних документах записати, що добриво, мовляв, на поле вивезено.

От і вся окозамилювальна операція.

Хімічна промисловість країни робить все, щоб мінеральних добрив було якнайбільше. Залізничники докладають всіх зусиль, щоб без затримки доставити їх на місце.

А от на станціях... На багатьох залізничних станціях з цією цінною продукцією хімічної промисловості твориться те, про що кажуть коротко і ясно: не везе...

Не повезло добривам, доставленим колгоспові ім. 1 Травня, Ямпільського району, Сумської області. Як звалили їх у липні 1961 року на станції Свеса, так і понині лежать вони там каменем.

Лежать добрива і на станції Турка, Львівської залізниці. Та ще довго, мабуть, і лежатимуть, бо вивозити на поле їх уже не можна — зіпсувалися.

Гадаєте, що це зіпсувало настрій власникам добрива — керівникам колгоспів ім. Хмельницького та ім. XXII з'їзду КПРС?

Анітрохи!

Гадаєте, що болять голови у голів артілей ім. Франка, ім. Леніна, ім. Щорса, чиє фосфорне борошно закам'яніло на станціях Хирів і Старжава?

Ні, не болять!

Між іншим, тільки на станціях Львівського залізничного відділку (одного відділку! однієї залізниці!) залежалося 18 тисяч тонн різних мінеральних добрив.

Уявляєте, що це за гора?! Який монументальний пам'ятник безгосподарності!

А от у декотрих діячів сільського господарства ці кам'яні гори, уявіть собі, ніяких почуттів не викликають. Ці діячі, мабуть, вважають, що мінеральні добрива на те тільки й випускаються, щоб ними удобрювати рейки та шпали.

Наукою доведено, що і такий метод використання добрив сприяє росту, але — не сільськогосподарських культур, а залізничних штрафів.

І ще тією ж наукою доведено, що марнування добрив на станціях, як правило, добром не кінчається: каміння — і те починає волати про нетерпиму безгосподарність.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Торік, у № 22, Перець поздоровкався з трьома головами колгоспів Сторожинецького району, Чернівецької області — з тими, що на селі колгоспами керували, а в місті, у райцентрі, дома ночували. На перчанське «Здоровенькі були» відповів секретар парткому Сторожинецького виробничого управління т. Данилов. Він повідомив, що звітно-виборчі збори колгоспників артілей «30 років Радянської Армії» та ім. Федьковича дали доброго перцю своїм головам Вамешу та Бородаю. Їх обох одноголосно познімали з роботи. І по партійній лінії ці діячі дістали на горіхи.

А голову колгоспу «Нове життя» т. Козловського попереджено: протягом місяця не одірвешся від Сторожинця, не переїдеш на постійно до колгоспу — тоді не ремствуй!

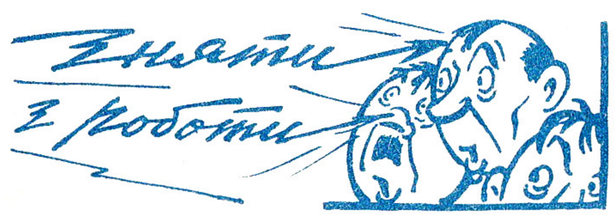

ПІДШКУРНИЙ ГОЛОС

Ця розмова відбулася нещодавно у контрольно-ревізійному управлінні Міністерства фінансів УРСР по Черкаській області. Ревізор Герасименко докоряв одному здирникові:

— Ай-ай-ай!..— хитав головою ревізор. — І здорово ж це ви утяли! З картоплею... Вас, як чесного працівника, відрядили у службових справах до Чорнобаївського району, а ви...

— А хіба я мало просидів у тому районі? Мало лазив по колгоспах?

— А приїхали додому з повною машиною картоплі. І виписали ви її в колгоспі незаконно. І за машину, якщо не помиляюсь, ви заплатили лише пару чарівних посмішок...

— А ви гадали, що я розплачуватимусь грішми? Нема дурних!

— Ех, Іване Григоровичу, Іване Григоровичу! Всипав би я вам за цю картоплю. І за машину — теж. Ваше щастя, що з вами таке трапилося вперше...

— Упер-ше?!. Ой і жартівник же ви, товаришу ревізор! А про мій новенький будинок забули?.

— Про будинок?.. А й справді.

— Гадаєте, легко було добувати матеріал для такого будинку. Один тільки лісоматеріал чого вартий. Забули, як я їздив до Гельм'язова в службову командировку. Приїхав туди, день-другий службовими справами цікавився, а потім, поміж іншим, кажу: «Де б це мені дістати трохи лісоматеріалу?» Там, розуміється, пішли назустріч, виписали. По заниженій ціні, звичайно.

Ревізора всього аж пересмикнуло.

— Знаєте, як це називається, шановний Іване Григоровичу?

— А то я не знаю!

— А коли знаєте, то навіщо ж ви хвалитеся тим, що злочинно використовували своє службове становище. Я, як ревізор...

— Нічого ви мені, товаришу Герасименко, як ревізор, не зробите, хоч і знаєте добре, що, крім деревини, я в такий же спосіб брав, де можна і де не можна, й інші будівельні матеріали. Хіба мало їх потрібно для такого будиночка, як у мене!

— Будиночок — нічого. Влетів, видно, вам, Іване Григоровичу, у копієчку...

— Комусь, може, і влетів би! А мені, можна сказати, за безцінь дістався. Шифер, гадаєте, я де брав? У магазині? Хай інші по магазинах бігають! Я взяв командировочку до Золотоноші, заглянув до будівельного тресту і кажу: «Так, мовляв, і так, буду вас перевіряти; ось мої документи». Самі розумієте, кому охота псувати взаємини з такою людиною, як я. Через день у мене в кишені вже лежав ордер на 200 листів шиферу. Про всяк випадок оформив я його на дівоче прізвище дружини...

— Сліди замітаєте, боїтеся, значить?..

— Я — боюсь?! І скажете ж таке... Ну, от ви, Іване Григоровичу, про мене геть чисто все знаєте, а що ви мені можете зробити?

Ревізор знизав плечима.

— То то ж бо й є. Незручно самому на себе руку заносити!

Розчинилися двері і на поріг ступив головний ревізор КРУ. Оббіг очима кімнату, де сидів один тільки Іван Григорович Герасименко, і здивовано спитав:

— Ви ж наче з кимось розмовляли? Чи це мені здалося?

Ні, не здалося! Розмовляв ревізор Іван Григорович Герасименко. З своїм внутрішнім голосом розмовляв.

Але той внутрішній голос рідко хто чує.

І рідко хто знає, що під маскою ревізора у Черкаському КРУ сидить вельми нечистий на руку здирник.

М. ГРИГОРЕНКО.

м. Черкаси.

Мал. К. ЗАРУБИ

Накритий ринок.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ОТРУЙНИЙ ГРИБ

Росла Поганка на старому пні.
— Чого це люди не вклоняються мені?
Я хочу бачити їх шану і подяку...
А люди топчуть погань всяку.

Павло КЛЮЧИНА

ДУМКА

Високу посаду Матвієві треба:
Він дуже високої думки про себе.
Ту думку плека черепна порожнина,
Бо в тій порожнині та думка — єдина.

Ігор АРТЕМЧУК.

I

Помирать мені начеб рано,
Та чи ж відає хто із нас,
Де негадано і неждано
Жде на тебе останній час?

Нині — їсться тобі і п'ється,
А узавтра — з життям ти — квит,
І до пекла душа рванеться
Із усіх чотирьох копит.

(Правда, дещо — я сам це знаю —
Уточнити потрібно тут:
Може, втрапите ви й до раю,
Я ж — на пекло беру маршрут.

Бо, сказати по правді, з богом
Я живу таки не в ладу.
Це — по-перше. А ще, крім того,
В пеклі — друзів своїх знайду).

Так, я думаю ще прожити...
Але після отих думок
Захотів у житті зробити
Хоч єдиний практичний крок.

II

З того світу, як це відомо,
Не доходять до нас листи,
Тому хочу усім знайомим
Вчасно дещо заповісти.

Та одразу ж і признаюся:
Мова йтиме не про майно —
Я не дуже до нього пнуся,
Та й не любить мене воно.

Що залишиться, наче спадок
Після мене, то — вороги,
Може, вершиків із десяток
І (це — точно-таки) — борги.

Не гостює у мене й слава,
Її теж я не заповім,
Тож не в спадщині, друзі, справа,
Справа, бачите, ось у чім...

III

Як людина в свою годину
В невідоме піде — «туди»,
Тоді прийнято ту людину
Вихваляти на всі лади.

Мовляв, щирого була серця,
Всім робила добро в житті...
Як послухаєш, то, здається,
Хоч записуй бери в святі!

А була ж та «людина мила»
(Такі є іще, далебі)
Як щось добре кому й зробила,
То єдиній лише собі.

Й натворила — і люди знають! —
Стільки капості для людей,
А усе-таки вихваляють,
Так, немовби це — ювілей.

А як хто заїкнеться, може, —
Нападуться одразу: «Цить!
Слід за звичаєм лиш хороше
Про покійника говорить!»

IV

Звичай — звичаєм, і, звичайно,
Його можна й пошанувать,
Але ми про таких згадаймо,
Що за звичкою лиш мовчать.

Один — правило хитре має:
На всяк випадок промовчу,
Моя хата, мовляв, із краю,
Я — не бачив, не знав, не чув.

Інший — тільки всміхнеться
мило —
Що за користь, мовляв, од слів:
Не поможе уже й кадило,
Ну, а критика — й поготів...

V

А, між іншим (скажім одверто,
Ради правди, а не зі зла),
Знаєм випадок, що й посмертна
Людям критика помогла.

Ні, звичайно, не тій людині,
Що «пішла ув останню путь»,
А мільйонам отих, що й нині
Після неї таки живуть.

І наводять в усім порядки,
І їх віра в серцях горить,
Що не тільки десь їх нащадки,
А й вони будуть краще жить.

І, лягаючи спати, нині
Не гадають про те вони,
Що о пізній нічній годині
Їм постукають — «Одчини!»

Слова до друзів

(НЕ ПОЕМА, ХОЧ І ДОВГЕ)

Не бояться свого сусіда,
Не вбачають у тому зла,
Що колись у чийогось діда,
Може, й шкапа якась була.

І розправили ширше груди,
Бо їм правда права дає...
Але є іще й інші люди,
Хай не рясно їх, але — є.

VI

Так, ще ходять вони між нами,
У душі затаївши гнів,
Дехто — навіть, бува, з чинами,
Дехто — голий вже, без чинів...

В того — й досі пиха на морді,
Того ж — зразу і не збагнеш...
Різномасті і різносортні,
А по суті — одне і те ж! —

Захищали і освящали
Право фальші і батога,
І неправдою торували
Шлях до ласого пирога.

Все тяглися до влади й сили,
Хоч дворняжки, а не леви,
Хоч на в'язах, було, носили
Тільки назву од голови.

Той — на слові аж розпинався,
Все — за чесність і чистоту,
І на ближнього так і рвався
Першим вигукнути — «Ату!»

Його стрінете ще й сьогодні,
Хоч минула його пора.
Він, дивися, вже при нагоді
Пнеться першим гукнуть — «Ура!»

Та, буває, примружить очі,
В підлу усмішку скривить рот
І на вухо вам прошепоче
Імпортований анекдот.

А буває нам важкувато
(Не ховаємо ж цього ми) —
Отоді-то у нього свято,
Тоді й хлібом вже не корми.

Він боїться, що скажуть люди,
Як і в чому він завинив,
І для нього щитом не будуть
Ні регалії, ні чини!

VII

Бачу, любий читачу, друже,
Що здивовано ти скривився:
Щось, мовляв, отой автор дуже
Розбалакавсь, розговорився.

Як бракує, мовляв, кебети, —
Бог з тобою. Але ж диви —
Вже дотримуйся хоч сюжету,
Як-то кажуть, його канви.

План зроби, як-то має бути,
Та у схему думки втисни,
А то — вертиш усе та крутиш,
Все вилазиш із борозни.

На писаку, мовляв, дивіться,
Що він тільки нагородив...
Ну, при чому ж, скажіть, міліція,
Коли грім порося убив?!

VIII

Мій читачу, ти судиш строго,
Радиш вірно, але — дарма:
Бачиш, власне, й сюжету того
В моїй розповіді нема.

Тільки правда в її основі,
Хай солодка не всім на смак,
Тому я у своєму слові
Обминути не міг ніяк.

Того факту, що і посмертна
Людям критика помогла —
Факти ж — річ, як відомо, вперта...
Отакі-то воно діла...

І немає такого права,
Щоб на світло нового дня
Тінь кидала брехня лукава,
Підло випліднена брехня.

За мою ж велемовну вдачу
Ти пробач мені і прости,
І дослухай-таки, читачу,
Що ж я хочу заповісти.

IX

Все це — здогади тільки, звісно,
Може, чаша сія мине,
Та боюся, що дуже пісно
Похороните ви мене.

Буде загодя все готово.
Зі скорботою на лиці
Хтось промимрить надгробне
слово,
Як на зборах,— із папірців.

І, за звичаєм, у тім слові
Геть розхвалить, на всі лади —
Мов, такий уже був чудовий,
Хоч до рани його клади...

Протестую! Рішуче — проти!
Я не бачу у цім пуття! —
Друзі! Писаної нудоти
Я наївся і за життя!

Якщо ж хто не слова холодні,
Може, скаже мені в той час,
Я — «спасибі» уже сьогодні
Видаю йому, як аванс.

Бо воно-таки і не диво:
Знать приємно це, що, дивись,
Чого доброго ще, можливо,
І похвалять тебе колись.

Та якщо закортить кому вже
Похвалить мене «для аби»,
То згадайте, що цього дуже
Ваш покійничок не любив.

Не потрібно мені єлею
Традиційної похвали —
Говоріть, якщо був свинею,
Якщо підлим бував коли.

Саме це вам заповідаю!..
Правду-матінку ріжте, бо
Після смерті не залякають
Навіть критики! Присяйбо!

Не почую я того суду,
Та й не це мені в голові, —
Хай я чути його не буду,
Але ж слухатимуть — живі!

Кожен слухає хай і знає:
Якщо совість загнав у кут,
То на нього також чекає
Ваш, людський, а не божий суд...

А найліпше — усе сказати
Просто в очі і при житті —
Правду — нічого каструвати:
Слава богу, часи не ті!

Слава богу (вірніше — слава
Просто ЛЮДЯМ, а не богам) —
Вже в неправди немає права,
Правда вірою служить нам!..

Що ж до мене, то я — прекрасно
Ще і вип'ю і з'їм за двох,
Тож не думайте передчасно
Заготовлювать некролог!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Двадцять "дюжин" "чому?"

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

«Перець» рідко одержує листи, прочитавши які, хочеться стрибати на одній нозі або приспівувати «Гоп, мої гречаники».

Більшість листів редакційної пошти настроюють якраз на мінорний лад. Бо вони породжують десятки питань: чому? як? і доки?

Чому існують досі такі неподобства? Як люди в наші дні допускають їх? Доки такі неподобства матимуть місце в нашому житті???

Люди задають такі питання «Перцеві», а «Перець», як адресат, хоче дочекатися відповіді від тих, хто ці питання породжує.

Чому, чому (і ще раз безліч чому) будівельники з тресту «Куйбишеввугілля» (м. Донецьк), здавши в експлуатацію дванадцять років тому, тобто в 1951 році, будинок по вулиці 2-й Цимлянській, № 18 і оселивши в ньому двадцять три сім'ї гірників, досі не спромоглися довести той будинок до пуття?

А далі підуть тільки голі й потворні в своїй голизні «чому?»

Чому досі до цього будинку не підведено каналізацію?

Чому досі від під'їзду до тротуару немає жодної стежинки, де б могла ступити людська нога, не ризикуючи розпрощатися з калошею на віки?

Чому досі до цього будинку не підведено водопроводу?

І, нарешті, на підставі чого з мешканців цього будинку береться плата за комунальні послуги, якими вони, проживаючи в цьому будинку, не користувалися?

Чому, чому, чому вечеряють при каганцях залізничники, які оселилися в чотириквартирному будинку на станції Дачній, Одеської залізниці? Тим більше, що Дачна — майже околиця міста.

Чому вони не мають змоги слухати радіо, користуватися пральними машинами, холодильниками, пилососами?

Делікатну відповідь намагаються дати на це «чому?» одеські енергетики. Вони кажуть щось таке, що, мовляв, у цьому районі трансформатори слабуваті. Але чому (знову ж таки «чому?!») не стогнали трансформатори, коли підводилася енергетична база під півсотні приватних будиночків у цьому ж районі, збудованих значно пізніше, ніж будинок залізничників? Чому?

Чи не тому, що крізь горілчану сферу електричний струм проходив з меншим опором?

Або чому, наприклад, в селі Бабині, котре біля славного Іллінця на Вінниччині, продуктовий магазин розміщений в такій розвалюсі, що стелю над ним тримають тільки мішки з товарами?

Або чому, наприклад, на тій же Вінниччині в селі Варварівці, що поблизу Липовця, деякі хати електрифіковані, а більшість деяких не електрифіковано зовсім?

Воно нібито на перший погляд не дуже й важко дати відповідь на це питання.

Чому?

А тому, що в тих деяких, котрих меншість, живуть керівники колгоспу. Але така примітивна відповідь нікого не влаштовує, бо відразу ж виникають нові й нові «чому?» Наприклад, чому голова колгоспу ім. Шевченка (с. Варварівки), електрифікувавши власну хату, вважає, що всі проблеми електрифікації в колгоспі вирішено?

З Донбасу до «Перця» надійшло два листи та таких, ніби вони під копірку писалися. Але, прочитавши уважніше, «Перець» зрозумів, що писалися вони зовсім не під копірку. Бо один лист був з Луганської області, з міста Верхнє (станція Переїзна), а другий з Донецької області, з міста Шахтарська.

Лист з Луганщини запитує, чому у Верхньому залізничники, які поселилися в новому домі, не мають змоги користуватися паровим опаленням?

А шахтарі з м. Шахтарська цікавляться, чому мешканці будинку № 53 по вулиці Леніна позбавлені води?

І справді — чому?

Невже будівельники, боячись, що в будинку розведеться сирість, вирішили назавжди позбавити його водопроводу?

Чи може існує якесь інше «чому?»

Але всі ці «чому?» породжують цілком закономірне питання «як?»

І справді, як у наші дні отаким горе-будівельникам і взагалі всім байдужим до людських потреб вдається викручуватися?

С. ТОРБА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

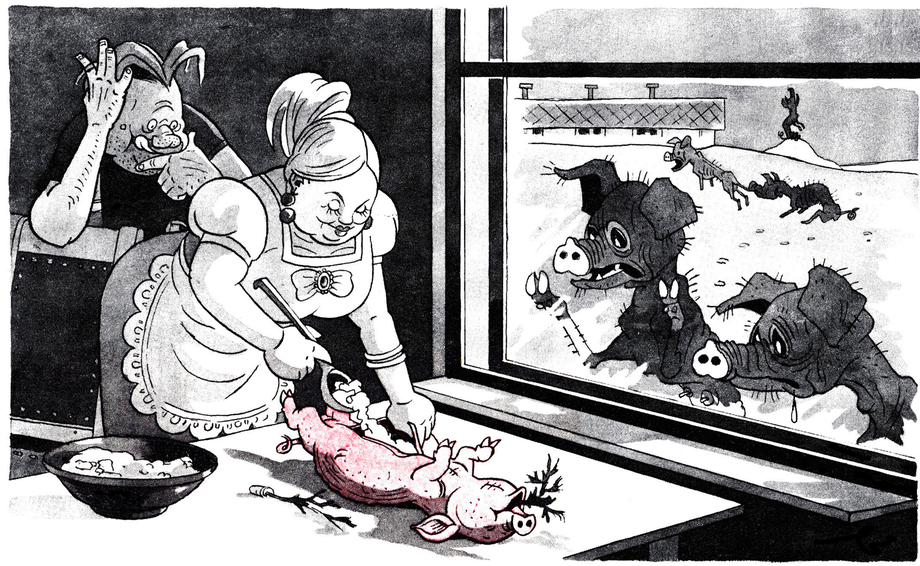

— Оце життя! Напихають кормами.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ПАМ'ЯТАЄТЕ ФЕЙЛЕТОН «ГРАБУНОК З ДОПЛАТОЮ», ОПУБЛІКОВАНИЙ ТОРІК У № 22 ПЕРЦЯ. ТАМ РОЗПОВІДАЛОСЯ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ КОВАЛЕНКА Г. М. ВІН БУВ ОДНИМ У «ЧОТИРЬОХ ЛИЦЯХ»: КАСИРОМ І КОНТРОЛЕРОМ ОЩАДКАСИ, ГОЛОВБУХОМ ЖИТНЬОГОРСЬКОГО КОЛГОСПУ І ЗЛОДІЄМ. ЧИМАЛО ПОТЯГНУВ ВІН З КОЛГОСПНОЇ КАСИ. ЗЛОДІЯ НАКРИЛИ Й ПОСАДИЛИ. А ГОЛОВУ КОЛГОСПУ БИБУ ТА ЩЕ ДЕКОГО, ХТО СПРИЯВ КОВАЛЕНКОВІ, НАВІТЬ НЕ ПОТУРБУВАЛИ. ТЕПЕР СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВОСТОРЖЕСТВУВАЛА. КИЇВСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ПРОКУРОР ПРИТЯГАЄ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ І ГОЛОВУ КОЛГОСПУ БИБУ, І ВСІХ, ХТО СПРИЯВ ЗЛОДІЄВІ.

Самі ПРО СЕБЕ

ПІД НАГЛЯДОМ ДЕТЕКТИВІВ

«Нині, як і за Гітлера, поліція в Західній Німеччині має право втручатися у приватне життя кожного німця й кожного іноземця. Вона робить це найгрубішим і безсоромним чином. З її допомогою зводяться політичні та особисті рахунки. Осіб, що насмілюються говорити або писати про боннських верховодів, генералів бундесверу, про темні махінації великого бізнесу, або ж про тих, кому відомі махінації «служб безпеки», беруть під пильний нагляд поліції. Наприклад, вона арештувала одного журналіста і звинуватила його у зраді тільки за те, що він описав вечірку, де перепилися і бешкетували відомі агенти боннської розвідки. Характерно, що правдивість цього звіту не спростовувалася. Досить було самого факту.

Стеження повсякденне і всюдисуще. Телефонні розмови підслуховуються. У Західній Німеччині це стало навіть своєрідним показником соціального стану тієї чи іншої особи: якщо її «підслуховують», значить, вона щось важить у суспільстві...»

З репортажу Віллі Фрімуаера «Прогнилий рейх» («САНДІ СІТІЗЕН», Лондон).

ЗАПЕКЛІ ДРУЗІ

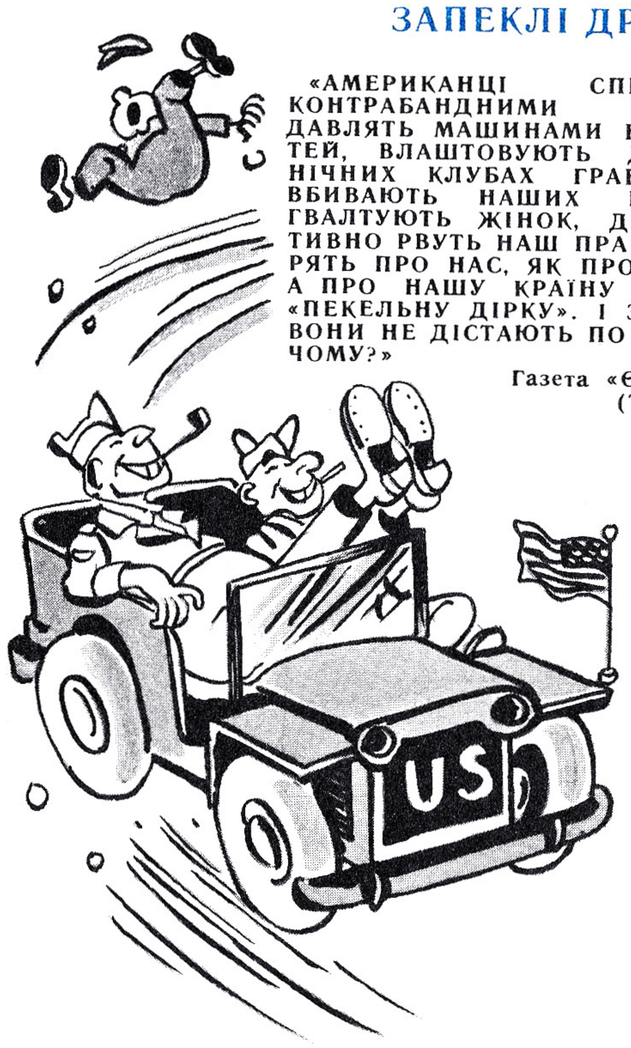

«АМЕРИКАНЦІ СПЕКУЛЮЮТЬ КОНТРАБАНДНИМИ ТОВАРАМИ, ДАВЛЯТЬ МАШИНАМИ НАШИХ ДІТЕЙ, ВЛАШТОВУЮТЬ ДЕБОШІ У НІЧНИХ КЛУБАХ ГРАБУЮТЬ ТА ВБИВАЮТЬ НАШИХ ГРОМАДЯН, ГВАЛТУЮТЬ ЖІНОК, ДЕМОНСТРАТИВНО РВУТЬ НАШ ПРАПОР, ГОВОРЯТЬ ПРО НАС, ЯК ПРО ДИКУНІВ, А ПРО НАШУ КРАЇНУ — ЯК ПРО «ПЕКЕЛЬНУ ДІРКУ». І ЗА ВСЕ ЦЕ ВОНИ НЕ ДІСТАЮТЬ ПО ЗАСЛУГАХ. ЧОМУ?»

Газета «Єні Сабах» (Туреччина)

НІЧОГО, КРІМ...

«ЧИМ ЦІ ЧИСЛЕННІ РАДНИКИ (АМЕРИКАНСЬКІ. — РЕД.) ДОПОМОГЛИ ІРАНСЬКОМУ НАРОДОВІ? РАНІШ В ІРАНІ БУЛО ВСЕ, КРІМ ІНОЗЕМНИХ РАДНИКІВ, А ТЕПЕР НЕМА НІЧОГО, КРІМ ІНОЗЕМНИХ РАДНИКІВ. ІРАНЦІ БАГАТО І ЧЕСНО ТРУДЯТЬСЯ, А ІНОЗЕМНІ РАДНИКИ ВЕСЕЛО ПРОВОДЯТЬ ЧАС У НІЧНИХ БАРАХ. ІРАНСЬКІ СПЕЦІАЛІСТИ НЕ МОЖУТЬ ЗНАЙТИ СОБІ ЯКУ-НЕБУДЬ РОБОТУ, А ІНОЗЕМЦІ КУПАЮТЬСЯ В РОЗКОШАХ.»

Журнал «Ханданіха». (Іран.)

Мал. Л. КАПЛАНА

Франція збирається випробувати власну термоядерну бомбу.

Кокошиться.

РЕКОРДНІ БЕЗГЛУЗДЯ

«Якщо ти ніде не зумів прославитись і не досягнув жодних успіхів у будь-якому нормальному виді спорту — не біда! Вигадай свій власний спорт і тримай у ньому першість.

Тім Хелі з Кільського університету, Англія, — чемпіон з ручкання! Його результат — 9002 людини за 9 годин 15 хвилин.

Є рекордні результати і з плачу. Тут абсолютною чемпіонкою стала модистка Егіт Уіллер з Філадельфії, США. Вона лила справжні сльози 2 години 44 хвилини.

Рекорд з жування гуми: один американський скаут жував гуму протягом 8 годин без перепочинку. Вважають, що цей рекорд майже неможливо побити.

Рекорд з барабана: Сем Юлано, США, безперервно барабанив, сидячи у вітрині магазину, протягом 67 годин, 11 хвилин, 40 секунд.

Приклад того, до чого може привести гонитва за рекордами, дає нам Англія. Один англієць та один шотландець намагалися якомога довше стримувати дихання під водою. Англієць тримався 2 хвилини 57 секунд. Потім потонув».

Із статті Фольке Лінда. («ЕКСПРЕССЕН», Стокгольм)

Самі ПРО СЕБЕ

КОПІЯ «ГІТЛЕРЮГЕНДА»

«Дожили... В Англії створено «Рух молодих націстів». Його «лідером» є 16-річний школяр із Лестершіра. Його призначив на цей пост фашистський «фюрер Англії» Колін Джордан.

Хлопчики носять форму, що майже цілком повторює форму «Гітлерюгенда»: коричневу сорочку, чорний шарф і чорні штани.

«Лідера» молодих фашистів я зустрів у штабі націонал-соціалістського руху на Прінсдейл-роуд в Ноттінг Хіллі... Юний націст повідомив мені, як його самого повернули у націстську віру. Спочатку його умовили, що німецька армія нібито ніколи не чинила тих жахливих звірств, у яких її обвинувачували. Пізніш юнака «переконали», що про фашистський режим взагалі розповсюджувалося багато «зухвалої брехні». «Через деякий час я став стопроцентним націонал-соціалістом», — закінчив він свою розповідь...

Фашизм розповзається по Англії, як чорнильна пляма на промокальному папері».

Пітер СМІТ «Націстські вербувальники» («САНДІ ТЕЛЕГРАФ», Лондон)

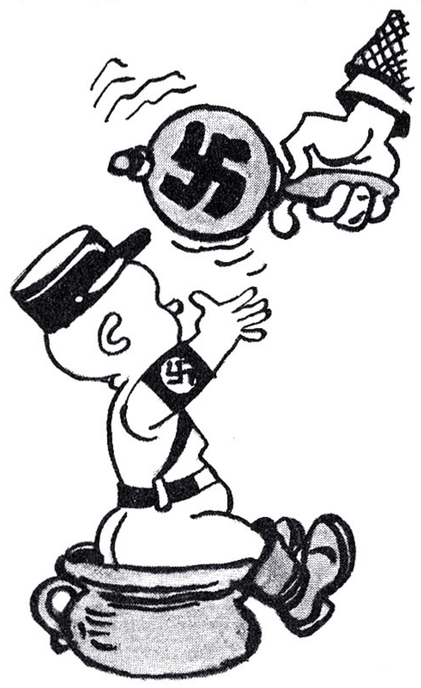

ЯНКІ РОЗВАЖАЮТЬСЯ

«У Південній Кореї... панує страшенна житлова криза. А в цей час центральне розвідувальне управління будує новий закритий стадіон і хмарочос під назвою «Центр свободи», де розміститься «училище антикомунізму для молоді Азії». Управління збирається також витратити 4,5 мільйона доларів на спорудження в околицях Сеула містечка розваг... Це буде далекосхідна Лас Вегас з рулеткою, нічним клубом з рухомою сценою, ресторанами, барами, гральними столами, тенісними кортами, басейном для плавання, одне слово, з усім, чого тільки забажаєш. Їздитимуть сюди переважно 50 тисяч американських солдатів, що служать у Південній Кореї. Ночуватимуть вони у двох готелях і 13 мотелях, де номер на одну особу коштуватиме 2 долари 80 центів, на дві — 3 долари 80 центів. Ніякої перевірки документів і реєстрації супутниць, що ночуватимуть з солдатами, не передбачено».

Із статті «Диктатори за броньованим склом» («НЬЮСУЇК», Нью-Йорк).

Критикуючи консерваторів за їхнє бажання включити Англію до членів Спільного ринку, англійська газета «Санді сітізен» пише:

«В Лландідно (там відбувалась конференція консервативної партії. — ПРИМ. РЕД.) ми чули тільки банальності та неприємний звук тканини, яку деруть, бо консерватори рвали англійський прапор».

Вельможні барани

(ГУЦУЛЬСЬКА НАРОДНА ГУМОРЕСКА)

Їхало два цісарські міністри дорогою понад Черемошем. Фірман зупинився напоїти коней. Розпріг, повів їх до ріки. А там гуцул-кушнір полоще овечі шкіри. Хоч мороз стояв, у гуцула рукави були засукані вище ліктів, киптар розхристаний. Здивувалися міністри, як це в такий холод гуцул полоще шкіри.

— Нас навіть у теплих лисячих шубах мороз пробирає, а кушніру хоч би що, — промовив один з міністрів і наказав фірману запитати гуцула, чому він працює в таку холодну пору. Той запитав.

— Мой, мені не вистачає дев'ять на три, — відповів кушнір.

— А чому?

— Бо я два рази горів і ще маю третій раз горіти.

— А в тебе сонечко світить у вікно?

— Світить, тільки ще в нижню шибу.

— Погані справи.

— Але я можу на ноги стати, коби мені з отих двох баранів шкіри зняти...

Міністри озирнулися, однак ніде ніяких баранів не побачили.

— Нічого, барани самі прийдуть до тебе... — сказав фірман.

Міністри так заслухалися незрозумілою для них розмовою, що аж роти пороззявляли. Фірман напоїв коней, і міністри рушили. Всю дорогу вони дивувалися, але не хотіли перед фірманом показати, що вони не зрозуміли його розмови з кушніром.

Приїхали міністри до Чернівців. Там був цісар. Вони розповіли йому про дивну мужицьку розмову.

— Про що вони говорили? — вислухавши міністрів, запитав цісар.

— Та ніяк не второпали! — розвели руками міністри.

— Та як же ви можете бути міністрами, — гнівно вимовив цісар, — коли не знаєте, про що говорять між собою, і до того ж при вас, прості люди. Даю вам строку три дні. Дізнайтесь і розкажіть мені, про що говорив кушнір. А не будете знати, то вже і не вертайтеся — не бути вам міністрами.

Візника не було. Він поїхав з іншим міністром у друге царство. Довелося міністрам їхати з міським візником.

Міністри знайшли кушніра. Почали його розпитувати, про що ж саме він говорив з фірманом.

— А це буде вам дорого коштувати,— сказав кушнір.

— Нічого, у нас гроші є, — сказали міністри. — Говори, що таке дев'ять на три.

— Треба заплатити п'ятдесят ринських.

Міністри дали їх.

— Дев'ять — це теплі місяці, а три — зима.

— Так, а звідки ти знаєш, що будеш горіти третій раз, хоч горів вже два рази?

— А це буде коштувати сто ринських.

Дали й ці гроші міністри.

— Говори!

— У мене три дочки. Дві вже віддав, а третій маю незабаром весілля справляти.

— Ще про сонце розкажи. Чому воно тобі світить тільки в нижню шибу?

— А це буде коштувати двісті ринських.

Покрутили носами міністри і дали двісті — вже останніх — ринських.

— А сонце — це син у мене. Він ще малий: досягає лише до нижньої шиби.

— І то вірно! — відповіли міністри. — А що ж то за два таких барани, шкіра з яких дала б тобі можливість на ноги стати?..

— Це вже буде коштувати триста ринських!

Однак у міністрів вже не було грошей. Як вони не просили, як не погрожували кушніреві, але той не хотів без грошей сказати їм, що ж то значило. А без цієї розгадки міністри боялися повертатися до цісаря.

— Хлопе, може, візьмеш шуби з нас? — запропонували ті.

— А чом би ні! — згодився кушнір. Взяв шуби і сказав: — А ці барани — це вас двоє. Вже є мені за що і весілля справити і нову хату поставити!..

Записав В. БАБІЙ на хуторі Золотному, с. Підзахарич, Вижницького району на Буковині.

Бувайте здорові!

Здоров'я — всьому голова.

Та очевидно, що так тільки кажуть...

А от люди фактами доводять, що між здоров'ям та головою нічого спільного немає. Принаймні таким головою, яким є т. Золотарьов — керівник сільгоспартілі «Зоря комунізму» у селі Новосавицькому, Великомихайлівського району на Одещині.

Голова цього колгоспу твердо переконаний, що здоровими бувають тільки ті люди, які щонайменше зважають на всяку там медицину.

Сам він, наприклад, абсолютно нею не цікавиться. Мало того, він і слухати про неї не хоче.

Особливо, коли йому хтось пробує нагадати, що вже час приступити до ремонту сільського медпункту.

Може, грошей йому на ремонт не виділили?

Ні, гроші сільрада йому вже давно переказала. І вже не раз йому нагадувала, що зволікати ремонт більше не можна, бо медпункт ось-ось завалиться. А голова колгоспу т. Золотарьов тільки посміхається.

— Оце і все? — питає він.

— Все, — кажуть йому.

— Ну, коли все, то бувайте здорові...

І тікає подалі від приміщення сільського медпункту. Десятою дорогою обминає його.

Та все ж, незважаючи ні на що, у тому медпункті останнім часом сталися деякі зрушення: розповзлися рами вікон і дверей; зовсім розвалилося підсобне приміщення: ось-ось упаде стеля.

Та що до цього голові колгоспу! Сам він не хворіє. А коли часом і чхне, то тільки для того, щоб показати, що йому начхати на піклування про здоров'я людей.

КОЛГОСПНИКИ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ВИКОНУЮЧИЙ ОБОВ'ЯЗКИ ДИРЕКТОРА ЧЕРНІВЕЦЬКОГО РЕСТОРАНУ «ДНІСТЕР» НАЗАРЧУК НАКАЗАВ ПРАЦІВНИКАМ РЕСТОРАНУ: У ВІЛЬНІ ВІД РОБОТИ ДНІ СИДІТИ ДОМА І НІКУДИ БЕЗ ЙОГО ДОЗВОЛУ НЕ ВІДЛУЧАТИСЯ. ПЕРЕЦЬ НЕ МІГ ПРОЙТИ МИМО ЦІЄЇ НОВИНКИ АДМІНІСТРАТИВНОГО САМОДУРСТВА. УРИВКИ З НАКАЗУ НАЗАРЧУКА БУЛО ОПУБЛІКОВАНО В № 22 ЖУРНАЛУ ЗА МИНУЛИЙ РІК ПІД ЗАГОЛОВКОМ «ОЦЕ ПОРЯДОЧКИ». А ОСЬ І НАСЛІДКИ: НАКАЗ САМОДУРА, АНУЛЬОВАНО, А НАЗАРЧУКА З РОБОТИ ЗВІЛЬНЕНО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Шафу ми продаємо тільки з костюмами...

„ДІТИ ВСІХ ФАСОНІВ“

Перець одержав таке ось фото Миколаївської дитячої перукарні (на розі вулиць Радянської та Леніна).

Глянь фотовідбиток!
Сміх тобі та й годі:
«Всіх фасонів» діток
Тут стрижуть по моді.

Приведе бабуся
Внученьку-щасливку —
Перукарка Дуся
Робить їй «завивку».

Поруч майстер басом
Вові шепче казку
І, дивись, тим часом —
Вже кінча «окраску»:

Із стільця-гніздечка
Вову край долівки
Вмостить на горщечка,
Підмалює брівки...

Тут оброблять Вову
Так, щоб дід не лаяв...
Витівку чудову
Втнув ти, Миколаїв!

Сміх і регіт ллються
З вікон та з балконів.
З вивіски сміються
Діти «всіх фасонів»!

Ст. ОЛІЙНИК.

ЖАРТИ-МІКРОМЕТРАЖКИ

За розпорядженням директора на дзеркальній фабриці браковану продукцію приймали першим сортом для «Кімнат сміху».

Спринтери виходили на бігові доріжки стадіону тільки під загрозою стартових пістолетів.

Оратор гостро критикував стиль роботи керівництва. Він казав, що недоліки збоку краще видно. Наступного дня його звільнили, щоб йому легше було їх помічати.

А. ВАСЕРНІС.

Страшне перо не вгусака

Мене звинувачують в тому, що я своїй жінці наніс легкі удари. Я категорично заперечую: при своєму здоров'ї я не міг нанести легкі удари. Якщо б я її вдарив, вона б не відійшла від колодязя.

(З заяви до суду).

—

Ми, нижчепідписані, оскаржений Павленко, обвинувачений Денисенко та свідок Тимченко дали згоду помиритись і закрити роботу суда.

(З мирової розписки).

—

Дочка її останнім часом аморально розклалася...

(З довідки-характеристики, виданої сільрадою).

Надіслав Ю. Ф. БЕЙ з м. Тростянець, Сумської області.

КОРОТКО КАЖУЧИ...

Базіка вміє піднести будь-яке питання на таку принципову височінь, що того питання звідти й не видно.

—

Серед п'яниць він вважався малолітражною людиною.

—

Держстрах страхує до шістдесяти років, а перестраховщик страхується все життя.

—

Деякі організації подають заявки до Держплану тільки для того, щоб нагадати, що їх ще й досі не ліквідовано.

—

У консервативного начальства ініціатива підлеглих завжди обертається проти ініціаторів.

—

По деяких установах працюють за принципом: «Робото, не бійся, я тебе не чіпатиму!»

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Ти машина, ти залєзна»... — так назвав Перець у № 21 експонат «Виставки ширнетреба» — браковану машинку для домашнього консервування, випущену Одеським заводом «Металіст».

Начальник Одеського обласного управління місцевої промисловості т. Макаров повідомив редакцію, що критику журналу визнано правильною. Облмісцевпром суворо попередив директора та головного інженера і зажадав від них різко підвищити контроль за якістю машинок, що їх випускає завод.

★ У тому ж номері, у маленькому фейлетоні «М'яко стелять», Перець писав про незадовільну якість подушок, що їх випускає Київська перо-пухова фабрика.

Факти, наведені в «Перці», ствердилися.

За випуск подушок, що не відповідають технічним нормам, на головного інженера фабрики, старшого майстра та змінних майстрів Київський міжобласний м'ясотрест наклав суворі стягнення.

★ «Про гудзики та про те, що на них тримається», — так звався фейлетон, надрукований у № 22 «Перця». У фейлетоні критикувалося роботу підприємств легкої промисловості Київського раднаргоспу.

Головне управління легкої промисловості Українського раднаргоспу розглянуло факти, наведені в цьому фейлетоні, і визнало виступ Перця цілком слушним.

Начальник Головного управління т. Іванов повідомив, що Київський раднаргосп прийняв постанову про заходи до поліпшення якості і розширення асортименту швейних виробів.

Головне управління в свою чергу запропонувало Київському раднаргоспу зняти з виробництва тканини, які не користуються попитом у споживачів.

Крім того, було проведено перевірку всіх будинків моделей республіки і вжито заходів до різкого поліпшення їхньої роботи.

У грудні 1962 року Укррадгосп своєю постановою затвердив графік спеціалізації швейних фабрик України, що дозволить поліпшити якість швейних виробів і в інших містах республіки.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Хоч і смієшся ти іноді з телепрограм, а увечері таки сідаєш до екрана. Але і тобі було б не до сміху, коли б тобі щовечора демонстрували тьму єгипетську. А корсунь-шевченківським глядачам демонструють. Темна ніч запанувала на екранах, коли у Міністерстві зв'язку УРСР додумалися, що тамтешня ретрансляційна вишка нестандартна. Місцеві аматори змайстрували її ще шість років тому. Люди покупили телевізори і включилися в мільйонні лави телеглядачів. Аж раптом через шість років: заборонямо! Ви нестандартні! З того часу і пішли стандартні передачі: в усіх телевізорах темно, як у холодній грубі. Просвіти, Перче, працівників з Міністерства, натякни їм, що коли немає стандартної вишки, то хай до часу працює нестандартна. Просвіти їх, Перче, може, тоді й наші екрани знову засвітяться.

І. НАУМЕНКО,
працівник міжрайонної газети «Ленінським шляхом».

м. Корсунь-Шевченківський, Черкаської області.

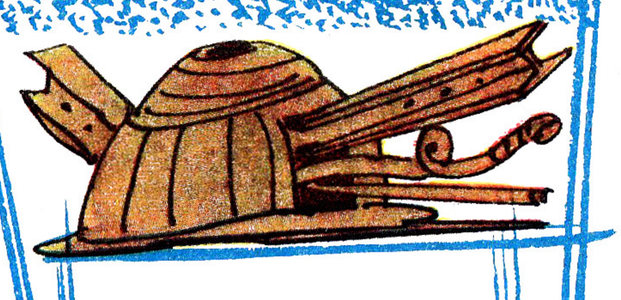

Яка, на твою думку, різниця між чабанською юртою і складом металів Ждановського заводу важкого машинобудування?

Ти, звичайно, скажеш, що юрта легша, і її часто переносять з місця на місце. Правильно! Та склад хоч і важчий «трохи» за юрту (у ньому міститься близько 10 тисяч тонн металу), та останнім часом його вже тричі переносили з місця на місце.

Робота ця далеко складніша, ніж витягання бегемота з болота.

До того ж, кожного разу до складу доводиться заново прокладати під'їзні залізничні колії.

Між іншим, під'їзні колії на території заводу пересуваються з місця на місце частіше, ніж килимові доріжки в директорському кабінеті.

Запитай, Перче, директора заводу В. Ф. Карпова, чи довго ще на території заводу відбуватимуться такі пересування і чи не збирається він їх фінансувати з власної кишені або з кишень проектувальників?

А. ПЕТРОВ,
ревізор Донецької залізниці.

м. Донецьк.

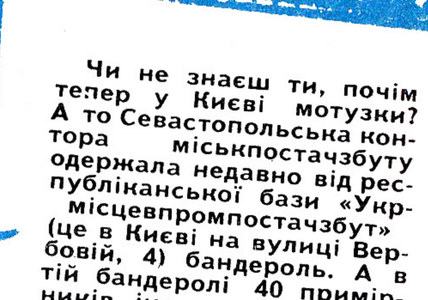

Чи не знаєш ти, почім тепер у Києві мотузки? А то Севастопольська контора міськпостачзбуту одержала недавно від республіканської бази «Укрмісцевпромпостачзбут» (це в Києві на вулиці Вербовій, 4) бандероль. А в тій бандеролі 40 примірників інструкції про порядок нормування оборотних коштів. Сорок-то й сорок, хай буде, адже це безплатно. Інструкції безплатно! Зате виставлено рахунок на упаковку: папір 0,2 кг — 16 коп. і шпагат 0,1 кг — 1 крб. 64 коп. Всього 1 крб. 80 коп.

Так ото ж ми й думаємо, з чого той шпагат зроблено, що з нас запрагнули таку суму за мотузочку довжиною біля двох метрів. На вигляд — вона, Перче, звичайна, з ключчя, а гроші за неї деруть, як за золоту.

М. УСОВ.

м. Севастополь.

Як звуться ті люди, що обіцянки дають, а виконувати їх не збираються? Підкажи, будь ласка, нам, щоб знали ми, як величати голову артілі ім. Чкалова Віктора Мефодійовича Бабенка.

Більше року минуло, відколи бригадир рільничої бригади Микола Ганнич весілля справив. Друзі вітали його і наречену, подарунки підносили. Поздоровив і Віктор Мефодійович Бабенко. Поздоровив і прилюдно оголосив, що за сумлінну роботу правління вирішило преміювати молодих радіолою «Дніпро-58». О! Нехай, мовляв, усі знають, як в артілі хороших людей цінують!

Минув уже рік з добрим гаком, а Микола Ганнич з дружиною ще ні разу не чули тієї радіоли. Немає її. Коли Миколині друзі нагадали голові про обіцянку, він тільки плечима знизав, мовляв, я не проти. То рахівник Іван Щибря грошей не дає...

Писала про ту радіолу і «Черкаська правда», та не дійшов її голос до Віктора Мефодійовича. У молодого подружжя вже й дочка росте. Весело їм і без музики. Та ще, Перче, веселіше сміються вони, коли дивляться, як голова киває на рахівника, рахівник на завгоспа, а завгосп на голову. І так добре тріо тих пустомель виспівує, краще всякої радіоли.

І. ЮРЧЕНКО, П. АНТОНЮК,
Г. ШМОРГУН.

Звенигородський район, Черкаської області.

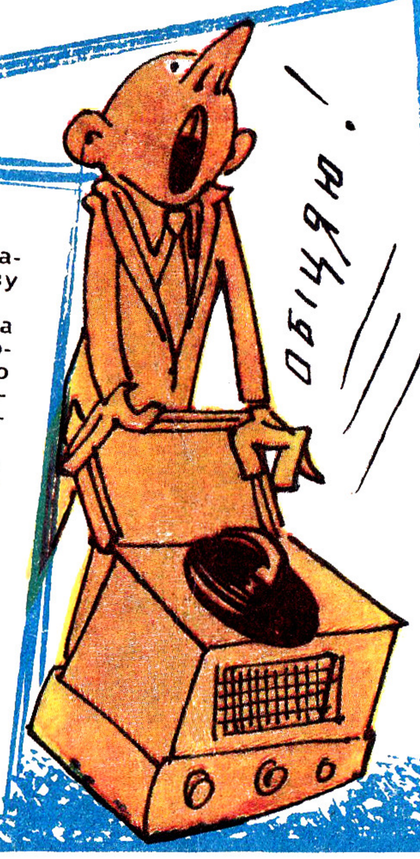

„Сію, вію, посіваю...“

Переказували люди, що коли Степан Степанович Смажанський — директор Чопського цегельно-черепичного заводу — повернувся з відпустки, то на воротах заводу красувався транспарант: «Зустрінемо нашого директора доброякісною цеглою!»

Переказують, що цей транспарант дуже зворушив Степана Степановича. А ще більше зворушила його цегла, яку одержувала клієнтура, її було випалено на славу. Робітники, правда, нічого особливого в цьому не вбачали.

— Ми що... — сказали вони директорові. — Ми працюємо на совість, виконуємо колективний договір. А от як ви його виконуєте, товаришу директоре?

— Що саме ви маєте на увазі? — спитав Степан Степанович.

— Звісно що — баню. Ще в котрому році ви за колективним договором мали добудувати її?

Директор почав пригадувати. Загнув один палець, другий, третій...

— Та не сушіть собі голови,— перебили робітники. — Років з вісім, а то й усі десять про ту баню мова йде. Кожного року вносимо в колективний договір пункт про неї. А наприкінці кожного року виявляється, що пункт цей не виконано. Як стояла заводська баня недобудованою, так і досі стоїть.

Тут директор схопився з місця і кудись заспішив.

— Ніколи, — кинув він уже з ходу.— Поговоримо про це іншим разом...

Отак завжди. Коли діло доходить до виконання колективного договору, директорові завжди чомусь ніколи.

Недаремно, мабуть, про нього на заводі кажуть: «Не так-то він діє, як тим словом сіє...»

С. ДАНИЛЬЧЕНКО,
секретар парторганізації заводу.

Закарпатська область.

РОЗГАДКА ПРОСТА

Ось уже четвертий рік нову частину селища Градизьк (Полтавщина) не електрифіковано. Люди тут світять лампами, а гас у місцевій крамниці не завжди буває.

(З листа до редакції).

Чи знаєте ви,
У чім полягає причина,
Що в Градизьку люди
Повинні світити очима?

То ж дуже проста
Розгадка питання такого:
Навкруг темнота,
Й не бачить райрада нічого.

К. ЮР.

Мал. Ю. ПОГОРЄЛОВА

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА

Без слів.

Мал. БЕ-ША

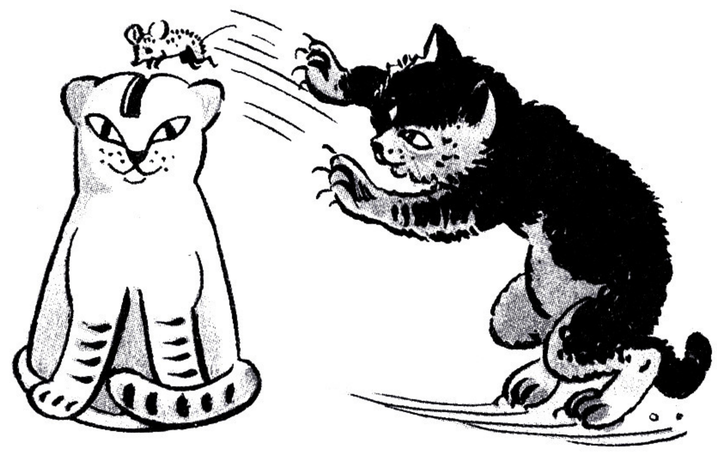

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мрія підлабузника.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

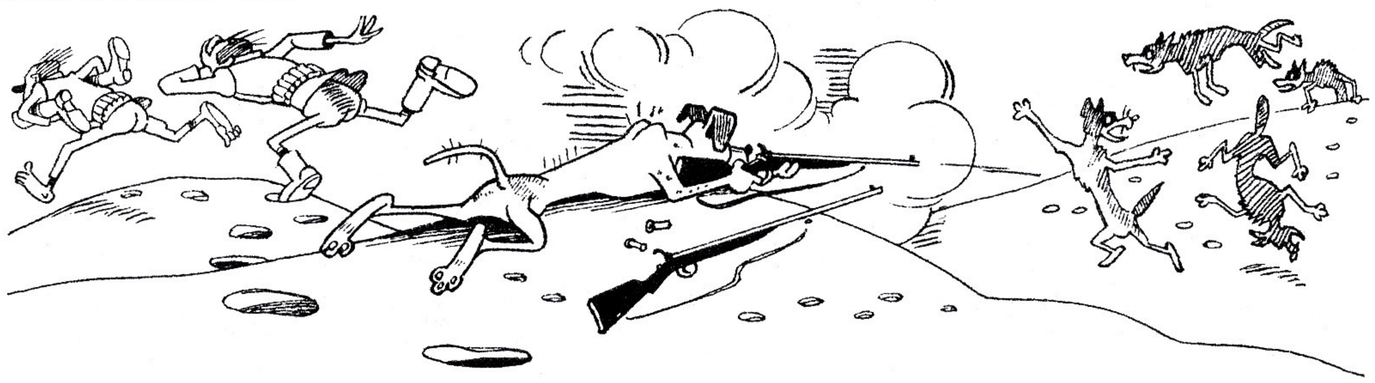

Прикриває відхід.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-30. вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (495) (на украинском языке). Підписано до друку 4.II.1963 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02028. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 097. Тираж 325 000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Об'яви, оголошення

Фабриці ім. Кірова, яка випускає шкільне чорнило з етикеткою «ЧОРНИЛА ШКОЛЯРНЕ», потрібен учитель початкової грамоти. Звертатися на адресу: м. Харків, вул. Руставелі, 39. Дирекція.

Загублений місток

на межі Волинської та Ровенської областей

ВВАЖАТИ НЕ ДІЙСНИМ.

Мешканці села Залізниці, Дубровицького району (Ровенщина), та містечка Любешів, Камінь-Каширського району (Волинь),

шукають

у своїх районах та областях бажаючих відремонтувати місток.

Прес-конференція

на Мурованокуриловецькому промкомбінаті, Барського району, Вінницької області, відбудеться в дворі комбінату.

З ІНФОРМАЦІЙНИМ ПОВІДОМЛЕННЯМ

виступить прес СМ-712 для формування цегли. Він розповість історію того, як два роки тому його купили, немалі гроші заплатили і серед двору залишили.

Відповіді на запитання, що далі буде з пресом, даватиме представник Вінницького облмісцевпрому.

Сім шкір

спущу з КОЖНОГО, хто насмілиться сказати, що завод, який я очолюю, випускає стопроцентний брак.

Доводжу до загального відома,

що шкіра, яку ми ПОСТАЧАЄМО ВЗУТТЄВИМ ФАБРИКАМ, бракована лише на 60 процентів.

ЗАСТИРЕЦЬ,
директор Харківського шкірзаводу № 7.

Відкриття пункт прокатний

в колгоспі «Пам'ять Леніна», Житомирської області.

ДО ПОСЛУГ голови колгоспу Федора Остаповича КОВАЛЬЧУКА, який в селі керує, а в Житомирі ночує,— ДВІ КОЛГОСПНІ ЛЕГКОВІ АВТОМАШИНИ.

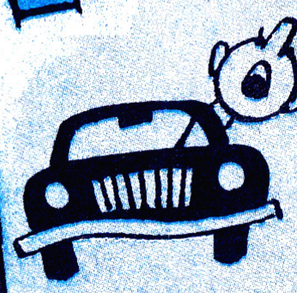

Користуйтеся автотранспортом,

Федоре Остаповичу, поки вас на іншому транспорті ще не прокотили!

Страхуємо за наш кошт

першого хороброго, який зголоситься завідувати Вербівським сільським клубом.

Фото клубу додаємо.

З пропозиціями звертатися до Вербівської сільради, Липовецького району на Вінниччині.

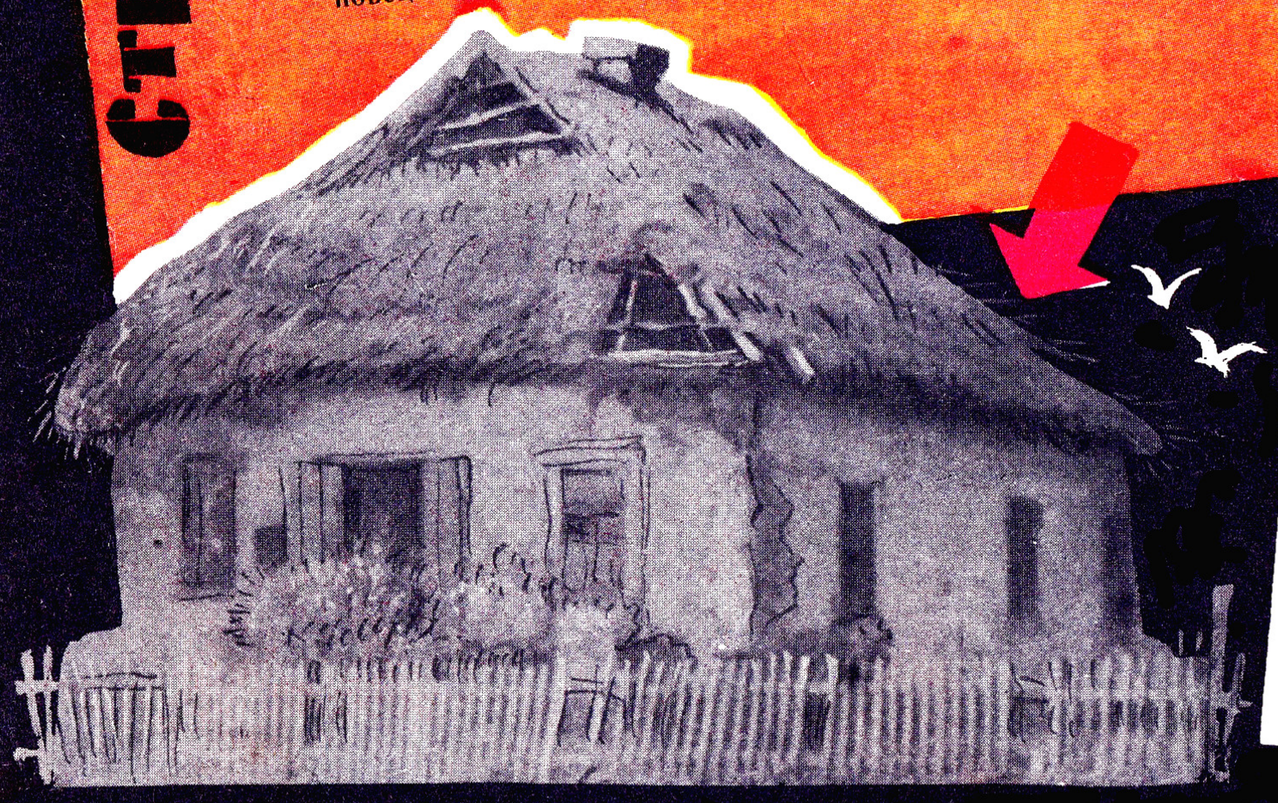

Потрібні:

1/ ЛОЦМАН,

який погодиться проводити човни фарватерами калюж на наших вулицях.

2/ ВОРОЖБИТ,

який вгадає, коли закінчиться будівництво нашого клубу.

З пропозиціями звертатись до Новоолексіївської селищної Ради, Генічеського району, Херсонської області.